

Guldslottet som hang i luften.

Der var en gang en fattig mand som havde tre sønner. Da han døde, skulde de to ældste ud i verden for at prøve sin lykke; men den yngste vilde de ikke have med, paa noget sæt eller vis. »Du da,» sa de, »du dur ikke til andet end til at sidde og holde tyrilysen og grave i asken og blaase i glørne du!» »Ja ja, saa faar jeg vel gaa alene med mig selv jeg,» sa askeladden, »saa blir jeg ikke uforligt med folget mit.»

De to drog i vei, og da de havde reist i nogle dage, kom de ind i en stor skog; der satte de sig til at hvile, og skulde faa sig mad af nisten de havde med, for de var baade trætte og sultne. Som de sad der, kom der en gammel kjær-ring op gjennem en tue og bad om lidt mad; hun var saa gammel og skrøbelig, at hun jevned paa munden og hakked med hodet og maatte stove sig frem; hun havde ikke havt brødsmulen i sin mund paa hundred aar, sa hun. Men gutterne lo bare og aad, og sa til hende, at naar hun havde livnæret sig saa længe, saa holdt hun nok ud resten, om hun ikke skulde æde op madsmulerne for dem; de havde lidet niste og ingenting at miste.

Da de havde spist sig god og mætte og hvilt, satte de i veien igjen, og langt om længe kom de til kongsgaarden; der fik de tjeneste begge to.

En stund efter at de var reist hjemmefra, sanked askeladden sammen de smulerne som brødrene hans havde vraget, og la dem i den vesle nisteskreppen sin, og tog med den gamle børsen som der ikke var laas paa, for han tænkte den kunde altid være god at have paa veien; saa gik han afsted. Da han havde vandret nogle dage, kom han ogsaa ind i den store skogen brødrene hans havde gaat igjennem, og da han blev træt og sulten, satte han sig under et træ og vilde hvile sig og spise; men han havde øinene med sig, og mens han tog op nisteskreppen, fik han se at der hang et skilderi paa et træ, og paa det var der malt en ung jomfru eller en prinsesse, som han syntes var saa deilig at han ikke kunde vende øinene sine fra det. Han glemte baade maden og skreppen og tog ned skilderiet og laa og niglante paa det. Ret som det var, kom den gamle kjærringen op gjennem tuen, jevnede paa munden og hakkede med hodet og stavede sig frem, og saa bad hun om lidt mad, for hun havde ikke havt brødsmulen i sin mund paa hundred aar, sa hun.

»Det kan være paa tide du faar lidt at leve af da, gamle-mor,» sa gutten, og gav hende af de brødsmulerne han havde. Kjærringen sa, der var ikke nogen som havde kaldt hende mor paa hundred aar, og hun skulde nok gjøre ham et morsstykke igjen, sa hun. Hun gav ham et graat uldgarnsnøste, som han bare skulde trille foran sig, saa kom han did han selv vilde; men skilderiet sa hun han ikke skulde være; han kom bare i ulykke for det. Askeladden syntes at alt var godt og vel; men skilderiet vilde han ikke være foruden; saa tog han det under armen og trilled uldgarnsnøstet foran sig, og det varte ikke længe før han kom til kongsgaarden, hvor brødrene hans tjente. Der bad han ogsaa om tjeneste. De svarte at de ikke havde brug for ham, for de havde nylig faat to tjenestgutter; men da han bad saa vakkert, skulde han til sidst faa lov at være hos staldmesteren og blive oplært til at stille hestene. Det vilde askeladden gjerne; for

hester likte han godt, og han var baade flink og flittig, saa han snart lærte at stulle og stelle dem, og det varte ikke længe før alle i kongsgaarden holdt af ham; men hver stund han havde tilovers, var han oppe og saa paa skilderiet; for det havde han hængt i en krog paa staldtrevet.

Brødrene hans var lade og dovne; derfor fik de ofte vondord og hugg, og da de saa det gik askeladden bedre end dem selv, blev de avindsyge paa ham, og sa til staldmesteren at han var en afgudsdyrker; han bad til et billede og ikke til vorherre. Endda staldmesteren syntes vel om gutten, var det ikke længe før han sa det til kongen. Men kongen bare heksed og bed efter ham; han var nu sturen og sørgmodig stødt, for døtrene hans var røvet af et trold; men saa længe tuted de i ørene paa kongen, at han vilde have greie paa hvad det var gutten havde for sig. Da han kom op paa staldtrevet og fik se skilderiet, saa var det den yngste datteren hans som var malt paa det. Men da brødrene til askeladden hørte det, var de straks færdige og sa til staldmesteren: »Dersom bror vor vilde, har han sagt sig god for at skaffe kongen igjen datter hans.» En kan nok vide, det var ikke længe før staldmesteren gik til kongen med det, og da kongen hørte det, ropte han paa askeladden og sa: »Brødrene dine siger at du kan skaffe min datter igjen, og nu skal du gjøre det.» Askeladden svarte, han havde aldrig vidst det var kongens datter, før kongen sa det selv, og kunde han frelse hende og hente hende, saa skulde han visst gjøre sit bedste; men to dage maatte han have til at tænke sig om og ruste sig paa. Det skulde han faa.

Gutten tog frem det graa uldgarnsnøstet og kasted i veien, og det trilled foran, og han gik efter, til han kom til den gamle kjærringen som han havde faat det af. Hende spurte han hvad han skulde gjøre, og hun sa han skulde tage med den gamle børsen sin, og tre hundred kasser med spiker og hestekosøm, og tre hundred tønder byg og tre hundred

tønder gryn og tre hundred slagtede griser og tre hundred okseskrotter, og trille nøstet i veien, til han traf en korp og en troldunge, saa kom han nok frem; for de to var af slegten hendes. Ja gutten gjorde som hun sa; han gik indom i kongsgaarden og tog den gamle børsen sin, og bad kongen om spiker, kjød og flesk, og hester og gutter og kjøredoning til at faa det frem med. Kongen syntes det var meget forlangt; men naar han kunde skaffe datteren tilbage, skulde han faa alt han vilde kræve, om det saa var halve riget, sa han.

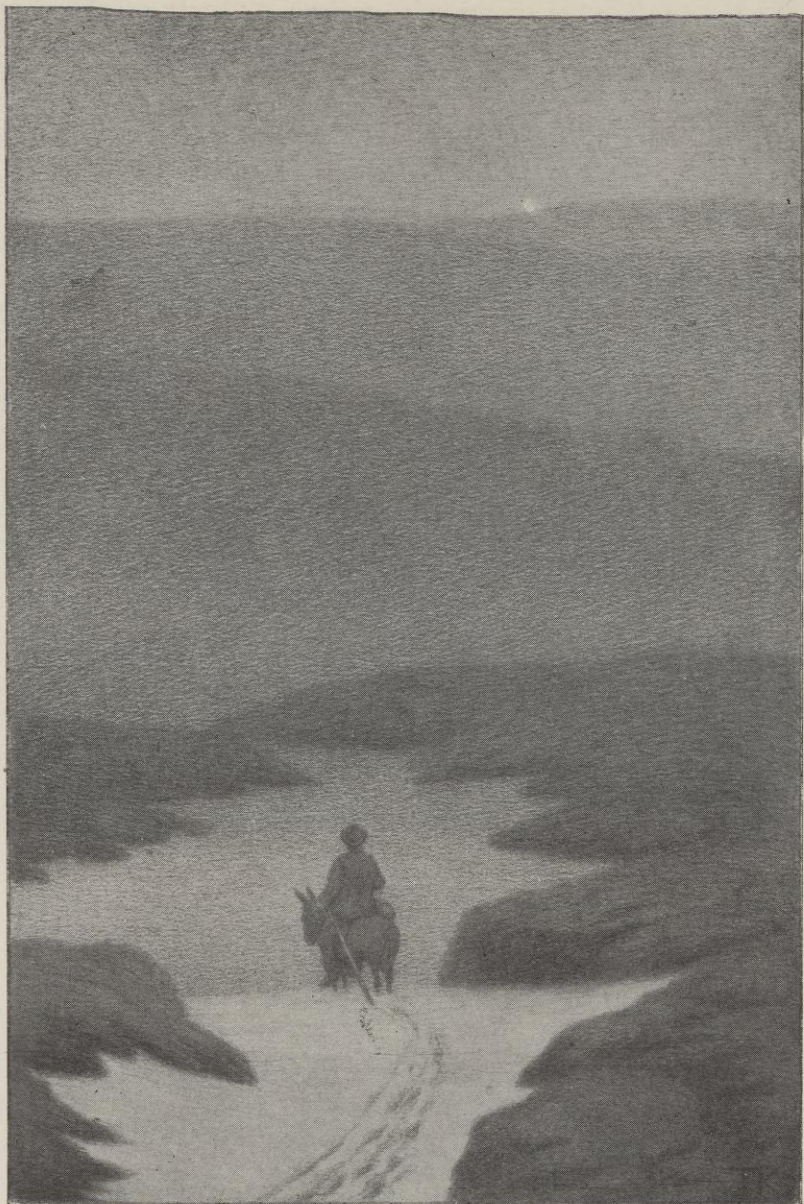
Da gutten havde rustet sig, trilled han nøstet i veien igjen, og han havde ikke gaat mange dagene før han kom til et høit berg; der sad det en korp oppe i en furu. Askeladden gik til han kom tæt indunder, og begyndte at sigte og pege med børsen sin. »Nei, skyd ikke, skyd ikke mig, saa skal jeg hjelpe dig,» skreg korpen. »Jeg har aldrig hørt nogen har kytt af korpesteg,» sa gutten, »og siden du er saa nødig om livet dit, saa kan jeg gjerne spare dig.» Saa kasted han børsen, og korpen kom flyvende ned og sa: »Her oppe paa dette fjeldet gaar der en troldunge som har tullet sig bort, saa han ikke kan komme ned igjen; jeg skal hjelpe dig op, saa kan du følge den hjem og faa dig en løn, som du vel kan behøve. Naar du kommer did, saa byder troldet dig alt

det gildeste han har, men det skal du ikke være; du skal ikke tage noget andet end det lille graa asenet som staar bagom stalddøren.»

Saa tog korpen gutten paa ryggen og fløi op paa berget med ham og satte ham af der. Da han kom et stykke indover, hørte han troldungen kvinked og bar sig ilde, fordi den ikke kunde komme ned igjen; gutten snakked nok saa vel med den; de blev venner og vel forligt, og han tog sig paa at hjælpe den ned, og saa skulde han følge troldungen hjem i troldgaarden, for at han ikke skulde tulle sig bort paa hjemveien. Saa gik de til korpen, og han tog dem paa ryggen begge to og bar dem lige til bergtroldet.

Da troldet fik se ungen sin igjen, blev han saa glad at han glemte sig selv og sa til gutten han kunde følge med ind og tage hvad han vilde have, fordi han havde frelst sønnen hans; han bød ham baade guld og sølv og alt det som rart og dyrt var; men gutten sa han helst vilde ha sig en hest. Ja, han skulde faa hest, sa troldet, og saa bar det til stalden med dem. Der var det fuldt af de gildeste hester; de skinte baade som sol og maane; men gutten syntes de alle sammen var for store til ham. Saa gløtted han bagom stalddøren, og da han fik se det lille graa asenet som stod der, sa han: »Det vil jeg have; det er min lige; falder jeg af, saa er jeg ikke længer fra jorden end som saa.» Troldet vilde nødig miste asenet, men siden han havde sagt det, maatte han staa ved det. Saa fik gutten asenet med sadel og bidsel og alt det som til hørte, og saa fór han afsted.

De reiste gjennom skog og mark, over fjeld og vide heier. Da de havde reist længer end langt, spurgte asenet gutten, om han saa noget. »Nei, jeg ser ikke andet end et høit berg som det blaaner i,» sa gutten. »Ja, det berget skal vi gjennom,» sa asenet. «Skal tro det?» sa gutten. Da de var ved berget, kom der farende mod dem en enhjørning, som om den vilde æde dem levende. »Nu tror jeg mest jeg blir

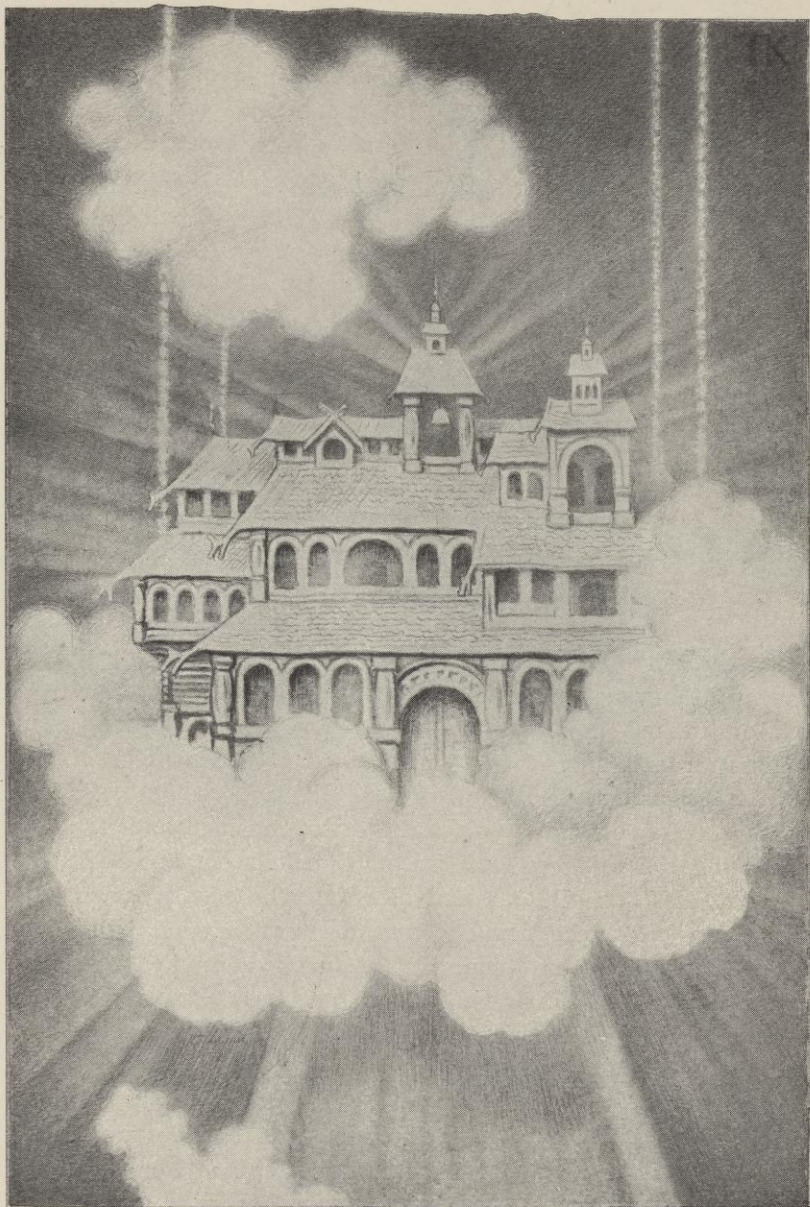

»Ja nu synes jeg jeg skimter noget, høit oppe og langt borte,
ligesom en liden stjerne,» sa gutten.

rød,» sa gutten. »Aa inte,» sa asenet; »læss af et par tjaug okseskrotter og bed den bore hul og bryde vei gjennom berget,» sa det. Gutten gjorde saa. Da enhjørningen havde faat mætt sin, lovede de den et par tjaug slagtede svin, om den vilde gaa foran og bore hul i berget, saa de kom igjennem. Da den hørte det, bored den hul og brød vei gjennom berget saa fort at de havde nok med at følge den, og da den var færdig med det, kastede de af et par tjaug slagtede svin til den.

Da de var kommet vel fra dette, reiste de langt bort igjennem landene, og saa kom de gjennom skog og mark, over fjeld og vilde heier igjen. »Ser du noget nu?» spurte asenet. »Nu ser jeg ikke andet end himmel og vilde fjeld,» sa gutten. Saa reiste de langt, og længer end langt, og da de kom høiere op, blev fjeldet jevnere og fladere, saa de kunde se videre om sig. »Ser du noget nu?» sa asenet. »Ja, jeg ser noget langt langt borte,» sagde gutten; »det glitrer og skinner som en liden stjerne.» »Den er nok ikke saa liden endda,» sa asenet. Da de havde reist langt, og længer end langt igjen, saa spurte asenet: »Ser du noget nu?» »Ja, nu ser jeg noget langt borte; det skinner som en maane,» sa gutten. »Det er ingen maane,» sa asenet; »det er sølvslottet vi skal til,» sa det. »Naar vi kommer did, ligger der tre drager paa vagt foran porten; de har ikke været vaagne paa hundred aar, saa der er grodd mose paa øinene paa dem.» »Jeg mener mest jeg blir rød dem, jeg,» sa gutten. »Aa inte,» sa asenet; »du faar vække den yngste og kaste i den et par tjaug okseskrotter og slagtesvin, saa snakker den nok til de andre to, saa du kommer ind paa slottet.»

De reiste langt, og længer end langt, før de kom frem til slottet; men da de kom did, var det baade stort og gildt, og alt det de saa, var støbt af sølv, og udenfor porten laa dragerne og stængte for den, saa ingen kunde komme ind; men de havde havt det stilt og roligt og ikke været meget uroede paa vagten sin, for de var saa moseløbne, at ikke

Guldslottet som hang i luften.

nogen kunde se hvad de var gjort af, og bort med siderne paa dem begyndte der at gro smaaskog mellem mosetuerner. Gutten vækked den mindste af dem, og den til at gnide øinene sine og kare mosedotterne af dem. Da dragen fik se at det var folk, kom den imod ham med gabet paa vid væg; men da stod gutten færdig og kasted i den okseskrotter og slængte i den slagtede svin, til den havde faat mætten og blev lidt rimelig at snakke med. Gutten bad at den skulde vække kammeraterne sine og bede dem flytte sig unda, saa han kunde komme ind i slottet. Men det torde og vilde den ikke, sa den i førstningen, for de havde ikke været vaagne og ikke smagt mad paa hundred aar; den var ræd de skulde fare i ørskén og somle i sig baade levende og dødt. Gutten mente, det ikke havde nogen nød, for de kunde lægge igjen en hundred okseskrotter og en hundred slagtesvin og reise unda et stykke, saa kunde de vel faa ædt mætten sin og samle sig, til de kom tilbage igjen. Ja, det vilde dragen ogsaa, og saa gjorde de saa; men før dragerne blev rigtig vaagne og fik mosen af øinene paa sig, for de om og ørsked og glefste baade efter ligt og uligt, og den yngste dragen havde nok med at hytte sig for dem, til de havde faat veiret af kjødet. Da slugte de ned hele okser og svineskrotter, og aad til de var mætte; siden blev de noksaa spake og føielige og slap gutten imellem sig ind i slottet. Der var det saa gildt at han aldrig havde trodd der kunde være saa gildt nogensteds; men det var ødt for folk; for han gik fra den ene stuen til den andre og lukked paa alle dørene, men han saa ingen. Jo, til sidst saa gløtted han ind gjennem døren til et kammer han ikke havde set før; der inde sad der en prinsesse og spandt, og hun blev glad og sæl, da hun fik se ham. »Nei, nei, tør der komme kristne folk hid?» ropte hun. »Men det er nok bedst at du gaar igjen, ellers kunde troldet dræbe dig; for her bor et stort trold med tre hoder.» Gutten mente at han ikke flytted sig,

om trolDET saa havde syv. Da prinsessen hørte det, vilde hun at han skulde prøve om han kunde svinge det store rustne sverdet som hang bag døren; nei han kunde ikke svinge det, han kunde ikke løfte det engang. »Ja,» sa prinsessen, »naar du ikke orker det, saa faar du tage dig en slurk af den flasken som hænger ved siden, for det gjør trolDET naar han skal ud og bruge det.» Gutten tog sig et par slurker; saa kunde han svinge sverdet, som om det var en bagstefløj.

Ret som det var, kom trolDET susende. »Hu, her lugter saa kristen mandlugt!» skreg det. »Det gjør saa,» sa gutten; »men du har ikke bo at blaase i næsen for det; du skal ikke længe have vondt af den lugten,» sa han, og saa hugg han alle hoderne af det.

Prinsessen blev saa glad som hun havde faat noget godt. Men da det led om lidt, blev hun tungsindig; for hun længted efter sin søster, som var røvet af et trolD med seks hoder, og bodde paa et slot af guld, tre hundred mil bortenfor verdens ende. Gutten mente, det ikke var værre det; han kunde hente baade prinsessen og slottet, og saa tog han sverdet og krukken, satte sig paa asenet, og bad dragerne følge med og fragte kjødet og flesket og spikerne han havde.

Da de havde været paa veien en stund og reist langt langt bortover baade land og strand, saa sa asenet en dag: »Ser du noget?» »Jeg ser ikke andet end land og vand og himmel og høie hamrer,» sa gutten. Saa reiste de langt og længer end langt. »Ser du noget nu?» sa asenet. Ja, da han havde set sig vel for, saa han noget langt langt borte; det skinte som en liden stjerne, sa gutten. »Det blir nok større,» sa asenet. Da de havde reist et langt stykke igjen, spurte asenet: »Ser du noget nu?» »Nu ser jeg det skinner som en maane,» sa gutten. »Ja ja,» sa asenet. Da de havde reist langt, og længer end langt, bortover land og strand, over haug og hei igjen, spurte asenet: »Ser du noget nu?» »Nu synes jeg det skinner mest som solen,» sa gutten. »Ja,

det er guldslottet vi skal til,» sa asenet; men udenfor ligger en lindorm som stænger for veien og holder vagt.» »Jeg mener jeg blir rød den,» sa gutten. »Aa inte,» sa asenet; »vi faar bryde over den kvistelag og lægge imellem flo'er af hesteskosøm og tænde ild paa, saa blir vi vel kvit den.» Langt om længe kom de bort imod der hvor slottet hang; men lindormen laa foran og stængte for veien did. Saa gav gutten dragerne et godt maal med okse- og svineskrotter, for at de skulde hjelpe ham, og de brød over den en flo kvist og ved og en flo spiker og hesteskosøm, til de havde brugt op de tre hundred kasserne som de havde, og da det var gjort, satte de varme paa og brændte lindormen lys levende op.

Da de vel var færdige med den, fløi den ene dragen under og løfted slottet op, og de to andre fór høit til veirs og løfted ud lænkekrogene som de hang i, og saa satte de det ned paa marken. Da det var gjort, gik gutten ind, og her var det endda gildere end i sølvslottet; men folk saa han ikke, før han kom ind i det inderste værelset; der laa prinsessen paa en guldseng. Hun sov saa haardt som om hun skulde være død; men det var hun ikke, endda han ikke var kar for at vække hende; for hun var rød og hvid som melk og blod. Ret som gutten stod og saa paa hende, kom troldet farende. Da det satte det første hodet ind gjennem døren, skreg det: »Huf, her lugter saa kristen mandlugt!» »Kanske,» sa gutten; »men du har ikke bo at blaase saa haardt i næsen for det; du skal ikke længe have vondt af det,» sa han; og saa hugg han alle hoderne af det, som om de sad paa kaalstilker. Saa tog dragerne guldslottet paa ryggen og fór hjem med det — de var ikke længe om veien, skal jeg tro — og satte det ved siden af sølvslottet, saa det skinte baade vidt og bredt.

Da prinsessen fra sølvslottet kom til vinduet om morgenen og fik se det, blev hun saa glad at hun sprang over i guldslottet straks paa timen; men da hun fik se søster sin, som laa og sov

som hun var død, sa hun til gutten at de ikke kunde faa liv i hende før de fik dødsens og livsens vand, og det stod i to brønder paa begge sider af et guldslot som hang i luften ni hundred mil bortenfor verdens ende, og der bodde den tredje søsteren. Ja, der var ikke anden raad, mente gutten, end han fik hente det ogsaa, og det var ikke længe før han var paa veien. Saa reiste han langt, og længer end langt, gjennem mange riger, gjennem mark og skog, over fjeld og fjære, over berg og baare. Til sidst kom han til verdens ende, og endda reiste han baade langt og længe, over hei og haug og høie hamrer. »Ser du noget?» sa asenet en dag. »Jeg ser ikke noget andet end himmel og jord,» sa gutten. »Ser du noget nu?» sa asenet, da det led om nogle dage. »Ja, nu synes jeg jeg skimter noget høit oppe og langt borte, ligesom en liden stjerne,» sa gutten. »Det er nok ikke saa lidet endda,» sa asenet. Da de havde reist en stund igjen, spurte asenet: »Ser du noget nu?» »Ja, nu tykker jeg det skinner som en maane.» »Jasaa,» sa asenet. Saa reiste de nogle dage til. »Ser du noget nu?» spurte asenet. »Ja, nu skinner det som solen,» svarte gutten. »Did skal vi,» sa asenet; »det er guldslottet som hænger i luften. Der bor en prinsesse, som er røvet af et trolld med ni hoder; men alle de vilde dyr som i verden er, ligger paa vagt og stænger for veien did,» sa asenet. »Huf, jeg mener mest jeg blir ræd nu!» sa Gutten. »Aa inte,» sa asenet. Og saa sa det, at det ikke havde nogen fare naar han ikke gav sig til at stanse der, men reiste saa snart han havde fyldt krukkerne sine med vandet; for det var ikke fremkommeligt mer end én time om dagen, og det var høgstdags; men var han ikke kar til at blive færdig i den tiden og komme unda, saa rev de ham i tusen stykker. Ja det skulde han gjøre, sa gutten; han skulde nok ikke bie for længe.

Klokken tolv kom de frem. Da laa alle de vilde og vonde dyr som til var, som et gjærde foran porten og

paa to sider af veien; men de sov som stok og sten, og der var ikke ett af dem som leed paa labben engang. Gutten gik imellem dem og agted sig vel, saa han hverken traadte paa tærne eller rumpetipperne af dem, og fyldte krukkerne sine med livets og dødens vand, og mens han gjorde det, saa han paa slottet, som var støbt af blanke gullet. Det var det gildeste han havde set, og han mente det maatte være endda gildere indvendig. »Pyt, jeg har tiden for mig,» tænkte askeladden, »jeg kan altid se mig om en halv times tid,» og saa lukked han op og gik ind. Men der var det gildere end gildt; han gik fra den ene staselige stuen i den andre; det var saa det lavde af guld og perler og alt det dyreste som til var. Folk fandtes der ikke. Men til sidst kom han ind i et kammer; der laa en prinsesse og sov paa en guldseng igjen, som hun var død; men hun var saa gild som den gildeste dronning, og rød og hvid som blod og sne, og saa deilig at han aldrig havde set noget som var saa deiligt, uden skilderiet hendes; for det var hun som var skildret der. Gutten glemte baade vandet han skulde hente, og dyrene og hele slottet, og saa bare paa prinsessen, og han syntes han aldrig kunde blive mæt af at se paa hende; men hun sov som en død, og han var ikke god for at faa hende vaagen.

Da det led mod kvelden, kom trollet susende, og ramled og smeldte i porter og dører saa det braged i hele slottet. »Huf, her lugter saa kristen mandlugt!» sa det og stak det første hodet ind af døren og snøfted. »Det tør nok hænde,» sa gutten; »men du har ikke bo at blaase, saa belgen revner, for det; du skal ikke længe have vondt af det,» sa han, og dermed saa hugg han alle hoderne af det. Men da han var færdig med det, var han saa træt at han ikke kunde holde øinene oppe. Saa la han sig paa sengen ved siden af prinsessen, og hun sov baade natten og dagen, som hun aldrig skulde vaagne; men ved midnatstid var hun vaagen

et øieblik, og da sa hun til ham at han havde frelst hende; men hun maatte være der i tre aar til; kom hun ikke hjem til ham da, fik han komme og hente hende.

Da klokken gik til ett den andre dagen, vaagned han først, og hørte at asenet begyndte at skringe og laate saa ilde, og saa tænkte han, det var vel bedst at han gav sig paa hjemveien; men først klipped han et spuns ud af kjolen til prinsessen og tog med sig. Hvorledes det var eller ikke, saa havde han druntet der saa længe at dyrene begyndte at vaagne og ruske paa sig, og da han var kommet op paa asenet, kringrendte de ham, saa han syntes det begyndte at se spøkelig ud. Men asenet sa, at han skulde skvette paa dem nogle draaber af dødens vand. Det gjorde han, og saa styrted de paa flekken og rørte ikke et lem mere. Mens de var paa hjemveien, sa asenet til gutten: »Naar du nu kommer til ære og herlighed, skal du se du glemmer mig og det jeg har gjort for dig, saa jeg kommer paa knærne af sult.» Nei, det skulde aldrig ske, mente gutten. Da han kom hjem til prinsessen med livsvandet, skvatted hun nogle draaber paa søster sin, saa hun vaagned, og da blev der stor glæde, og det stod herlig til med dem.

Saa reiste de hjem til kongen, og han var ogsaa blid og glad, fordi han havde faat dem igjen; men han gik og stunded og stunded efter at det skulde være forbi med de tre aarene, til den yngste datteren skulde komme. Gutten som havde hentet dem, gjorde han til en mægtig mand, saa han blev den første i landet, næst kongen selv. Men der var mange som var avindsyge, fordi han var blit slig en storkar, og saa var der én — han hedte endda ridder Rød — som de sa vilde have den ældste prinsessen; han fik hende til at skvette paa gutten lidt af dødsens vand, saa han sovned af.

Da de tre aarene var omme, og det led et stykke udi det fjerde, kom der seilende et fremmed krigsskib, og paa det var den tredje søsteren, og hun havde med sig et tre aars

gammelt barn. Hun skikkede bud op til kongsgaarden, og sa at hun ikke vilde sætte sin fod paa land, før de sendte den som havde været paa guldslottet og frelst hende. Saa sendte de en af de høieste der i kongsgaarden, og da han kom paa skibet til prinsessen, strøg han hatten af og bukkede og krummede sig.

»Kan det være din far, min søn?» sa prinsessen til barnet, som lekte med et guldæble. »Nei, min far kryber ikke som en ostemakk,» sa gutungen. Saa sendte de én til af samme slag, og det var ridder Rød. Men det gik ikke bedre med ham end med den første, og prinsessen sendte bud med ham, at skikkede de ikke den rette, saa skulde det gaa dem ilde. Da de hørte det, maatte de vække gutten med livsens vand, og saa gik han ned paa skibet til prinsessen; men han bukkede ikke for meget paa sig, skal jeg tro; han bare nikkede paa hodet og tog frem spunset han havde klippet ud af kjolen til prinsessen paa guldslottet. »Det er far min,» ropte barnet og gav ham guldæblet det lekte med.

Saa blev der stor glæde og herlighed over hele riget, og den gamle kongen var den gladeste af dem alle, fordi han havde faat kjæleungen sin igjen. Da det kom for dagen, det som ridder Rød og den ældste prinsessen havde gjort ved gutten, vilde kongen at de skulde rulles i hver sin spikertønde; men askeladden og den yngste prinsessen bad for dem, og saa slap de. Da de skulde til at ture bryllup i kongsgaarden, saa var det en dag gutten stod og saa ud igjennem vinduet, — det var paa vaarsiden, da de skulde til at slippe ud hestene og kreaturene, og den sidste som kom ud af stalden, var asenet; men det var saa udsveltet, at det kom paa knærne ud gjennem stalddøren. Da blev han saa ilde ved, fordi han havde glemt det, at han gik ned og ikke vidste hvad godt han vilde gjøre det; men asenet sa, det bedste han kunde gjøre, var at hugge hodet af det. Det vilde han nødig; men asenet bad saa vakkert, at han maatte gjøre det til sidst, og

i det samme hodet faldt paa traakken, var det forbi med troldhammen som var kastet paa det, og der stod den vakreste prins som nogen vilde se. Han fik den andre prinsessen, og saa tured de bryllup, saa det hørt og spurtes over syv kongeriger.

